

MÉREGTELENÍTŐ
2015.09.szám

KEDVES OLVASÓ!

Igencsak embert próbáló nyár végi időszakon jutottunk túl. Azt hiszem, az elmúlt évek nyarai egyre inkább ilyenek. Nekünk, „felnőtteknek” (nem mondom, hogy öregeknek) nehéz ezt a nagy kánikulát heteken át viselni.

A gyerekeknek persze meg se kottyán. Látom magam előtt, hogy csorog a kis arcukon az izzadság, megnedvesedik a hajuk is, de ha kérdezem: nincs meleged?, csodálkozva mondja: nincs.

Talán az ember mindenhez képes alkalmazkodni? Jó lenne, mert egyes leírások szerint az általános felmelegedéssel együtt jár az is, hogy évente 1-1 fokkal melegszik az idő /?/.

De nem meteorológiai fejtegetésekkel akarlak untatni. Inkább arra terelném a figyelmedet, hogy milyen csodálatos az élet ezen a Földön! Hogy az élet feltételei milyen kiszámított módon adottak (voltak?) a számunkra. És ha tudatlanságunkban, buta gyerek módjára el is rontottuk ezeket a körülményeket, lám, megkaptuk az alkalmazkodás képességét is ajándéku. Én még azért reménykedem, - bár azt mondják, a 24. órában vagyunk - hogy magunkba szállva, tudjuk menteni, ami menthető.

Hinni szeretném, hogy a következő nyarakon nem kell majd még keservesebben pihegve viselni a forróságot. Hinni akarom, hogy képesek vagyunk mi, kis emberek, legyőzve a Mammon rabságában vergődő esztelen és önző Nagyokat, jobb irányba mozdítani az Élet szekerét.

Abban is bizakodom, hogy azok, akik ebben a tanévben a Jövő majdani urait tanítják, ezt is a tananyag szerves részévé teszik. Hogy az Ember tanuljon Felelősséget a Teremtett Világért, a Gyermekéi életéért!

De ez nem csak a pedagógusok dolga, mindnyájan tehetünk érte! Hogy a címlapon látható gyönyörű erdő éljen gazdagon tovább!

Garai Gábor: Szeptember

**Régóta érzem én: az évek
ilyentájt indulnak velem,
mikor megérkeznek a tépett
fák s levetkőznek nesztelen.**

**A nyár csodával volt adósom.
S vakul az ég lencséje már,
nem süti át a hit s a hő sem.
Tűnődöm: se csoda, se nyár.-**

**Marad az esély, a valódi,
a tettel megteremthető,
amiben meg tudok fogódzni,
mi fölmagzik majd s újra nő.**

**És megédesedik tevékeny
gyöngeségem, gyümölcs a fán:
int maga-megváltó reményem,
mint nyúlánk, szőke-fürtű lány:**

**dér angyala int, hogy kövessem:
fény s pára ő kívül-belül.
Hív, halálnál hűségesebben:
végsépp elérhetetlenül.**

Gárdonyi Géza: Szeptember

**Elnémult a rigó. Az esteli csöndben
az ősz bogár szomorú pri-pri dala szól már.
A távoli szőlőkben panaszolja szüntelen:
elmúlt, odavan a nyár, a meleg nyár!**

**így változik búsrá az én hegedűm is:
fejemre az ősz dere, az ősz dere száll.
Gazdagon érik a szőlőm, telve a csűr is,
De pri-pri: odavan a nyár, - a nyár...**

Fekete István: Szél

Nem sokat alkalmatlankodott nyáron. Nem hozott lehűlést az augusztusi tikkadtságban, nem borzolta fel a vizek hátát, nem zúgatta meg az erdőket; hallgatott, és Isten tudja, merre kóborolhatott.

Ma este azután hirtelen megzörgette az ablakom. Megrázta a redőnyt, suhogott a fák közt, talán száraz leveleket sodort az elhagyott utakon; és sziszegésében mintha valaki azt mondta volna: - Ősz... Ha petróleumlámpa vagy gyertya lenne az asztalomon, talán meglibbenne most a lángja, és ha öreg kályha ásítana mögöttem a tél felé, talán huhogna a kürtő, de villany világít, ami üvegbe van zárva, és nincs kályhám, aminek kéménye titkosan búgna, mert tekervényes csövekből jön a meleg óvatosan és mérsékelten.

Nem libeg tehát a láng, nem vonít a kémény, csak a szél zúg az ablak előtt. Beszökik a réseken, és megsimogatja az arcom, mint a szeptemberi emlékek puha szárnya.

Szeptember volt akkor is. A kocszi lágyan futott az úton, a nyárvégi mezők közt, aztán csattogni kezdett a városi kövön, és amikor megállt a nagy, sárga épület előtt, úgy éreztem, elszakad valami, ami volt, és elkezdődött valami, ami homályos, félelmes, és nem látni a végét.

A folyosóknak hideg kőszaguk volt, mint otthon a templomnak, a képek ismeretlen hősöket ábrázoltak győzve vagy legyőzöttek, a pedellus úgy állt az iroda előtt, mint valami titokzatos szertartás beavatott papja, és amikor a nevemet kiáltotta, megrettentem: honnét tudja ez a katonakülsejű ember a nevemet?

- Ne húzasd magad!- mondta apám, mert nehezen indultam el az iroda felé, honnét halk beszéd és papírsustorgás hallatszott ki, és amikor bezárult mögöttünk az ajtó, úgy éreztem: sohasem látom többé a rétet, hol ilyenkor már nyílt a kikerics és a pásztortüzek füstje úgy lengett a völgyben, mint a fátyol, melyet az est szótt magának a nyárutó borongásában.

Beírták a nevem egy nagy könyvbe, és éreztem, hogy már nem menekülhetek. Hiába mennék, ott a nevem...

Amikor újra a folyosóra kerültünk, megálltunk egy kicsit, és a gimnázium zsidongásában is meghallottam a csendet, ami közénk ereszkedett. Egy nagyobb diák jön majd értem, és elvezet a konviktusba. Talán az, aki már közeledik is felém.

Apám elővette az óráját, mintha ez fontos lett volna, de a kezemet még fogta.

- Hát Isten veled, fiam.

- Édesapám elmegy?

- Dolgom van, tudod... - hirtelen lehajolt, megcsókolt, és szelíden a nagyobb diák felé terelt. – Na, menj, fiam, és jó légy!

Ő pedig elindult a nagy ajtó felé, amely kivezetett a napsugárba, az őszi szabadságba, ahonnét eljöttem.

Ha akkor apám még egy szót szól, még egyszer visszanez: elsírom magam, de ez a ridegség megállította bennem a sírást, csak a szemeim könnyesedtek el. A diákot alig láttam, amikor mellém állt és gúnyosan azt mondta:

- Csak nem sírsz?

Mintha megütöttek volna. Sapkám összegyűrődött a markomban, fogaim összeszorítottam, és azt mondtam:

- Nem!

Azután elindultam egy ajtó felé, amelyről azt hittem, szobába vezet, pedig mögötte kitárult az egész életem.

**

Mindez az este jutott eszembe, ahogy a szél zizegni kezdett, és eszembe juttatta azt is, hogy tegnap én is elvittem a fiam, hogy tanuljon és ember legyen. Egyedül hagytam én is, hogy verekedjen a betűvel, és álljon meg a lábán, távol a szülői háztól, ahogy tud.

Közben figyeltem a gyereket és figyeltem magamat is.

Nézte az erdőket, amerre mentünk, maga elé révedt, és hallgatott.

- Mindenkiel udvarias légy, és a holmidra vigyázz!

- Igen. - De láttam, hogy az esze másutt van.

- Gondolj arra, hogy szívesen hozok áldozatot érted, ha jól tanulsz.

- Igen, édesapám.

Éreztem, hogy a gondolatai valami ismeretlennel küzdenek. Éreztem, hogy szorongás ül a szívében.

- Légy egyenes, becsületes, és akkor nem kell félned senkitől a világon.

- Nem is félek.

- Akkor jól van.

Közben megdöbbsentem, mert a hangom csodálatosan hasonlított az apám hangjához. Azután már keveset beszélgettünk. Megálltunk a nagy iskola előtt, egymásra néztünk, és hallgattunk. Beírtam itt, beírtam ott. Fogta a kezem, és még hozzám tartozott.

A prefektus kedvesen magához ölelte a gyereket.

- Ezentúl a mi fiunk leszel.

- Igen...

De nem nézett rá. Azután kikísért.

Elővettem az órát, megnéztem, bár ez nem volt fontos, és ma sem tudom, mennyit mutatott. - Hát Isten veled, fiam.

- Édesapám elmegy?

- Dolgom van, fiam, tudod...

Hirtelen lehajoltam, megcsókoltam, és elindultam a nagy ajtó felé. És nem fordultam vissza.

Pedig tudtam, hogy ott áll, néz utánam, és küzd a sírással, tudtam, hogy sapkája össze van gyűrődve a kezében, és úgy érzi, rideg vagyok és igazságtalan, csak azt nem tudja még, hogy megfordulni, és még egyszer megölelni: sokkal, de sokkal könnyebb lett volna.

Fúj a szél az ablakom alatt. Zizeg és emlékeztet. Hogy honnét jön, nem tudom, de mély, őszi, iskolaszagú lélegzése – mint a visszajáró idő – összeköt az apámmal, és összeköt a fiammal.

Radnóti Miklós: Erdő

A lomb között aranykard,
napfény zuhant át,
megsebzett egy fatörzset,
s az halkán sírni kezdett
aranylófényű gyantát.

Wass Albert: Ősz

Valahol már az ősz dalolgat, és hullanak a gesztenyék, vad szél-fiuk lombot karolnak, s kacagva hintik szerte-szét, valaki jár a szürkületben, s szívében őszi dal fakad,	valaki búcsúval köszönti a messze-szálló darvakat, valaki áll a fenyves alján, s a szeme könnyel lesz tele... szél sír a park arany-avarján, s koppanva hull a gesztenye
--	---

Tóth Árpád: Őszi kérdés

Jártál-e mostanában a csendes tarlón este,
Mikor csillaggal ékes a roppant, tiszta tér,
S nagy, lassú szekerek ballagnak haza, messze,
S róluk a szénaitat meghalni visszatér?

És fáj-e, amíg nézted a nyárfást révedezve,
Hogy reszket agg fejük, az ezüstösfehér,
S hogy édes életednek újra egy éve veszve,
Mert viszi már szeptember, a nagy szénásszekér?

S ültél-e elfáradva kemény, útmenti kőre,
Merőn bámulva vissza az elvakult időkbe
És feldöbbenve: jaj! ha most ledőlnél halva!

S eszméltél-e fel árván az éji hidegen,
Mikor a késő szellő, mint kósza, idegen
Eb, lábadohoz simúlt s bús kezeidet nyalta?

Papp Miklós: A szeretet akkor igaz, ha okos

A szeretetben van egy rend, amit ordo caritatisnak nevezünk. Ez kimondja, hogy azonos élethelyzetben a szeretetben hozzánk közelebb állóknak kell előbb segítenünk: első a család, a baráti kör, a lakóhely, a nemzet, a hitestvér, majd minden ember. Sürgető helyzetben azonban a nagyobb bajban lévők élveznek elsőbbséget. Vagyis ha valaki életveszélyben van, ott azonnal segíteni kell: a vérző menekülteket el kell látni, az éhezőket meg kell etetni. ... Persze a szükséghelyzetben való segítségnek is lehet határa: lehetetlenre senki sem kötelezhető. Ennek megfelelően Magyarországra sem zúdítható az összes menekült gondja. Amikor pedig a cselekvő az erejét meghaladó lépésre már nemet mond, akkor nem szeretetlen, hanem felelősen beosztja szeretetét a legrászorultabbakra. Nem elég általában migránsokról beszélni, mert vannak menekültek és bevándorlók. A menekültek vannak sürgetőbb helyzetben, ők az életüket féltik – feljűk a legnagyobb segítséggel kell fordulnunk. S vannak bevándorlók, akik a jólét reményében jönnek, a szeretet sorrendjében így ők hátrább kerülnek” ...„A kereszténység küldetése, hogy jel legyen a történelemben: számunkra senki sem idegen. Szeretnénk, ha ez hatással lenne nemcsak a vallástalanokra, hanem az iszlámhívőkre is. Ahogy az irgalmas samaritanusról szóló példabeszédben felháborító lehetett, hogy a zsidó hívők otthagyják hittestvéreiket a bajban, ma éppúgy kíváncsian nézzük: a gazdag arab olajállamok hogyan kívánnak segíteni bajba jutott hittestvéreiknek? A katolikus egyház természetesen segíteni fog erejéhez mérten minden bajba jutott embertársunkon, Krisztus nevét sohasem elhallgatva... Mindenkit a maga képessége, lehetősége, hatalma, kompetenciája felhatalmaz egy bizonyos cselekvésre, ott viszont cselekednie kell. A kormánynak kormányként, az egészségügyi dolgozóknak gyógyítóként, a karitás szervezeteknek segítőként. A Magyar Katolikus Egyház cselekvését a Magyar Katolikus Püspöki Kar szabja meg. A helyzet valóban drámai, s a jó drámákra az jellemző, hogy bizonyos szinten mindenkinek igaza van. A drámai helyzetekből ugyanakkor sokszor azért lesz tragédia, mert sok a félreértés, nincs megfelelő kommunikáció, indulatok, félelmek, elvakító érzelmek vezérelnek. A média, az egyházak és a politika nagy felelőssége, hogy legyen párbeszéd az igazságszintek között. ...„Európa valóban tud többet segíteni: a jómódú rétegek, személyek, országok, földrészek nem élvezhetik felhőtlenül az összes javukat, miközben mások alapvető javaikban szükségét szenvednek. A fejlődő országok, földrészek talpra állítása tehát nem csak önvédelem kérdése. A segítség fő indoka nem a menekültáradattól való félelem, hanem a szeretet igénye: nem élvezhetjük nyugodt lelkiismerettel a javainkat, amíg mások borzasztó szükségét szenvednek. Nem esik jól a karácsonyi lakoma, amíg másoknak nincs alapvető gyógyszerük, nem lehet öröm luxusautót vezetni, amíg másnak éhen hal a gyermeke. Ma európainak lenni azt jelenti: valamilyen fokú önkéntes szegénységet, adakozó szolidaritást, csöndes visszafogottságot kell vállalni a javak élvezetében, s jobban a személyekre figyelni.”

LÁZÁR ERVIN: TÁRSASJÁTÉK

A férfi krétaszín arccal görbed a heverő szélén, kezét a gyomrára szorítja. Nyöszörög. Szeme alá sötét árkot mélyít a fájdalom, ajkát összepréseli. Fáj a gyomra.

Az előszobából berregés hallatszik. Utasszállító repülőgép, traktor vagy tűzoltóautó - gondolja a férfi. De aztán rájön, hogy tűzoltóautó nem lehet, mert akkor szirénázna. A kilincs vadul megnyikkan, csattog.

Az az egyén, akarom mondani, géperejű jármű, aki rángatja, nyilván alig éri fel. Végre kitárul az ajtó, s egy megejtően kopasz gyerek berreg be a kilincs alatt.

- Szervusz, kipi-kopinger - nyögi a férfi -, minek ennyi gáz?

- Követ szállítok - mondja a kopasz (ezek szerint dömper), egyben abba is hagyja a berregést, s úgy tetszik, a dömperséget is. Közelebb lép, mutatoujjával a férfi gyomrára bök: - Megint itt van?

Gyűrött arccal bólint.

- Mit csinál?

- Terpeszkedik.

- Rá is gyújtott?

- Rá.

Mindketten elképzelik a Fájdalmat, ahogy pöffeszkedik odabe. Nagy, lancmók pasas a Fájdalom, fekete, szétálló sörényű, és két hegyes szemfog lóg ki a szájából. Elégedetten fújja a füstöt.

- És Tropicó úr? - kérdezi a gyerek - már beküldted?

Tropicó urat, akinek egyébként Troparin a becsületes neve, nemigen szereti beküldeni a férfi. Azt szeretné, ha a fájdalom magától eltakarodna.

- Még nem - mondja -, de most már itt az ideje.

Egy üvegcséből kiráz egy szemet, lenyeli.

- Bent van? - kérdezi suttogva a gyerek.

- Bent.

- Mit csinál?

- Még csak nézelődik.

- A Fájdalom észrevette már?

- Észre.

- Mérgelődik?

- De még mennyire - mondja a férfi, és a tenyerét jó erősen a gyomrára szorítja.

A nyalka, rokonszenves Tropicó úr bent áll hát a helyszínen, a böhöm Fájdalom gyanakodva föltápászkodik.

- Már kergeti? - kérdezi a gyerek.

- Nem - nyögi a férfi -, még csak beszélgetnek.

- Azt kérdezi a Fájdalom, hogy mit akar már megint a Tropicó úr, igaz? - így a gyerek.

- Azt.

- És Tropicó úr mit válaszol?

- Hogy lesz szíves, Fájdalom úr, elkotródni.
 - Kotródik?
 - Nem, azt mondja, nem jókedvéből jár ide, hanem az én érdekemben.
 - A te érdekedben?
 - Igen, mert itt egy fekély - mutatja, hol -, és ez egyre csak nőni fog, ha zsírosat eszem, és vedelek.
 - Mit ha vedelsz?
 - Pálinkát.
 - És Tropicó úr?
 - Nem vitatkozik, felgyúrta az inge ujját.
- A gyerek szeme felcsillan.
- Leken neki egyet?
 - Remélem - nyög a férfi.
 - Jobb kézzel is, meg bal kézzel is?
 - Jaj!
 - Mi az?
 - Verekszenek.
 - Gyerünk, Tropicó úr, húzz be neki! - lelkesedik a gyerek.
- A férfi arcán simulnak a ráncok. Hanyatt fekszik.
- Már fogja a nyakát?
 - Fogja.
 - Tropicó úr jó erős, igaz?
 - Ühüm.
 - Még nem kergette ki egészen?
 - Egészen még nem, de mindjárt kint lesz.
 - Állj az ablakhoz - súgja a gyerek.
 - Minek?
 - Hogyha kijön a Fájdalom, essen le az emeletről. Majd jól összetöri magát.
- A férfi az ablakhoz áll, arcába kezd visszatérni a szín.
- Most - mondja -, most kint van.
 - Hess, hess, ronda Fájdalom - kiabál a gyerek, és kezével az ablak felé legyez -, sose gyere vissza!
- Puff - a Fájdalom nagyot nyekken a járdán.

Josef A. Pilz: -VAL, - VEL

Tintával jegyzek napokat.
 Mosollyal tapintom a világot.
 Ajakkal mondogatom: Te.
 Léptekkel éveket mérek.
 Reménnyel kétségbeesést karolok.
 Hányszor mondom még:
 evvel, avval...?
 Talán csak szójáték?
 Hát nem mindig Veled?

Érzelmek, indulataink...

Milyen szép is egy ragyogó mosollyal a világba néző kisgyerek! Boldog ő, és boldog a környezete. De sajnós, ahogy mi, felnőttek sem vagyunk mindig jó hangulatban, sokszor nem vagyunk tekintettel a körülöttünk lévőkre, hanem szabadon engedjük indulatainkat, ugyanígy a kisgyermek is ki van szolgáltatva önnön érzelmeinek. Ahogy

nekünk is komoly munkánkba kerül, hogy féken tartsuk / ne elfojtsuk!!!/ indulatainkat, segítenünk kell a kis emberpalántáknak is, hogy ezt megtanulják. A 4 éves Bence nagyon impulzív gyerek. Egy nap a családi vásárlásból rettenetes dühösen jött haza, nem köszönt, felrohant a szobájukba. Utána osontam, s láttam, vagdos, borogat minden játékot, ami a keze ügyébe kerül. Szóltam hozzá, nem is észlelt. Majd lassan alább hagytak az indulathullámok megnyugodott, kitombolta magát. Ezt megelőzően már többször beszélgettünk a nagy küzdelemről, az önfegyelemről.

A hiszti az indulatkezelés zavara, azaz a kicsi, amikor dühös lesz, elveszíti az önkontrollt. Ilyenkor gyakorlatilag "nincs magánál", nem lehet rá észérvekkel hatni, nehéz megnyugtatni, "kilép magából". Ahogy a gyermek egyre idősebb lesz, egyre inkább megtanulja, hogyan kezelje az érzelmeit, az indulat-rohamokat is. Megtanulja, hogy a düh, az indulat nem feltétlenül rossz, de tudnunk kell helyesen viselkedni ilyenkor is.

Hiszti-kezelő módszerek:

1. A nyugisarok - Egy csendes sarok otthon, ahol van egy kis fotel, vagy párna, plüssállatok, ahova be lehet menni bánkódni, levezetni a dühöt, kisírni magunkat. Amikor kitör a hiszti, ide lehet leülni közösen és megnyugtatni a kicsit, vagy a nagyobbakat leültetni "gondolkodni". Fontos, hogy ez nem azonos azzal, hogy leülteted a gyereket a "büntiszékre" vagy beküldöd a szobájába. A nyugisarok egy olyan hely, ahol lenyugszunk, ha "kiborultunk", ahol lehet pihenni (pl. ha a túlpörgés miatt hisztis a kisgyermek), lehet akár mesét olvasni és összebújni is.

2. A maciölelés A hisztis kisgyermek, aki önmagát és másokat bántalmazhatja, amikor magán kívül van, vágyik az érzelmi biztonságra. Egy nagy öleléssel és kis suttogással a fülébe ("semmi gond, tudom, hogy most mérges vagy, de anya segít neked") megnyugodhat. Lehet, hogy elsőre tiltakozik, hiszen egy magán kívül tomboló kisgyermeket nehéz megölelni, ki akar szabadulni, de általában néhány perc alatt megnyugszik.

3. Az indulat-elterelés A gyermeknek nem csak azt kell megtanítani, mit nem csinálunk, amikor erős érzelmeink vannak (nem ütünk, nem harapunk stb.), hanem azt is, mi a helyes viselkedés ilyenkor. Az indulat-eltereléssel tulajdonképpen erre vezetjük rá. Például levezetheti az indulatát párnabokszolással, ugrálással, tapsolással, ezek mind olyan kifejezési módok, amikkel másokat nem bánt, nem okoz kárt, ugyanakkor alkalmasak a feszültség levezetésére.

Szabó Lőrinc: Lóci óriás lesz

Veszekedtem a kisfiammal,
mint törpével egy óriás:
- Lóci, ne kalapáld a bútort!
Lóci, hova mégy, mit csinálsz?
Jössz le rögtön a gázrezsóról?
Ide az ollót! Nem szabad!
Rettenetes, megint ledobtad
az erkélyről a mozsarat!
Hiába szidtam, fenyegettem,
nem is hederített reám;
lépcsőnek használta a könyves
polcokat egész délután,
a kaktusz bimbait lenyírta
és felboncolta a babát.
- Most nagyobb vagyok, mint te! –
mondta, s az asztal tetejére állt.

Nem bírtam vele, tönkrenyűzött,
de azért tetszett a kicsi,
s végül, hogy megrakni ne kelljen,
leültem hozzá játszani.
Leguggoltam s az óriásból
negyedórára törpe lett.
(Mi lenne, gondoltam, ha mindig
lent volnál, ahol a gyerek?)
És ahogy én lekuporodtam,
úgy kelt fel rögtön a világ:
tornyok jártak-keltek köröttem
és minden láb volt, csupa láb,
és megnőtt a magas, a messze,
és csak a padló volt enyém,
mint nyomorult kis rab mozogtam
a szoba börtönfenekén.

És ijesztő volt odalentről,
hogy olyan nagyok a nagyok,
hogy mindent tudnak és erősek
s én gyöngé és kicsi vagyok.

Minden lenézett, megalázott,
és hórihorgas vágy emelt
- föl! föl! - mint az első hajóst, ki
az egek felé szárnyra kelt.
És lassan elfutott a méreg,
hogy mégse szállok, nem nőök;
feszengtem, mint kis, észre sem
vett
bomba a nagy falak között;
tenni akartam, bosszút állni,
megmutatni, hogy mit tudok.
Negyedóra - és már gyűlöltem
mindenkit, aki elnyomott.

Gyűlöltem, óh hogy
meggyűlöltem!...
És ekkor, zsupsz, egy pillanat:
Lóci lerántotta az abroszt
s már iszkolt, tudva, hogy kikap.
Felugrottam: - Te kölyök! - Aztán:
- No, ne félj, - mondtam csendesen.
S magasra emeltem szegénykét,
hogy nagy, hogy óriás legyen.

Móricz Zsigmond: Fillentő

Volt az én kis pajtásomnak, "Fillentő"-nek más neve is, de már arra nem is emlékszem. Csak így hívták őt, mert sose mondott igazat. Mikor pedig erősen ráripakodtak egy-egy hazugság után, lesütötte kis konok fejét, s rendesen azt dunnyogta:

- Én nem hazudok.

- Hát?

- Csak fillentettem.

A sok füllentés után rászáradt a Fillentő név, s még a tanító úr is így szólította:

- No, Fillentő, tudod-e a leckét?

Amire ő rövidesen azt füllentette, hogy:

- Tudom.

Pedig bizony nem tudott ő soha egy leckét sem. Hanem ezért kifüllentette magát a legnehezebb kérdés után is, mert ehhez aztán úgy értett, hogy mindenki bámult rajta. Még a tanfelügyelő is azzal jött iskolát látogatni, hogy:

- Na, hadd lássam, hol az a híres füllentő!

A mi kis pajtásunk felállott, borzas fején százfelé meredezett a kócos haj, s pisze orrát olyan komikusan rángatta, hogy mi, többiek, rögtön elkezdtünk vihogni. Még a tanító úr is mosolygott a bajusza alatt, de a tanfelügyelő úr nemhiába volt vaskalapos, komoly maradt.

- Hát te vagy az? Mért nem fésülködtél ma, fiam?

- Fésülködtem én - füllentett ő egész komolyan, mi pedig vígan lestük, mi fog ebből kisülni.

- Ne hazudj! - szólt a tanfelügyelő úr, ki még nem volt hozzászokva, hogy kell a kis Fillentővel beszélni.

- De igen, édesanyám fésült meg, van neki egy aranyfésűje, amit a királytól kapott ajándékba.

A nagy szakállú úrnak egész elnyúlt a képe bámulatában erre a nyilvánvalóan képtelen hazugságra. A tanító úr odafordult hozzá, s így szólt mosolyogva:

- Nincs is édesanyja, egész kicsi baba volt, mikor meghalt, most a falu tartja sorkosztón, mindenki szereti, mert különben jó gyerek, és igen mulatságosan tud füllenteni.

A tanfelügyelő úr soká komolyan nézett rá, s így szólt:

- De kisfiam, te már elég nagy vagy ahhoz, hogy belásd, senki sem él hazugságból, sőt az Isten legjobban bünteti azt, aki hazudik. Hát miért nem szoksz le erről a csúnya rossz szokásról? Látod, pajtásaid sohasem hazudnak, senki sem hazudik, hát te miért teszed? Jobb volna, ha a leckéd megtanulnád, és szorgalmas, okos ember lenne belőled.

- Megtanulok én minden leckét - mondta bűnbánóan Fillentő.

- Igazán? No, hát akkor mondd meg nekem, halottad-e hírét az igazságos Mátyás királynak.

- Hogyne.

- Na, beszélj valamit róla.

Az egész iskola Fillentő felé fordult, úgy lestük ragyogó szemmel a gyönyörű feleletet. Ő pedig elkezdte:

- Tegnapelőtt kimentem az erdőbe (halk kacagás hallatszott, mert a falunk határában nincs is erdő, sehol sincs, csak arra a mádi hegyeken), és ott minden fára fel volt írva krétával, hogy itt járt Mátyás király, és az utolsó fához oda volt kötve a kolozsvári bíró, és Mátyás király egy vastag nádpálcával fenekelte, amiért édesanyámnak nem engedte, hogy fát szedjen az erdőben. Dőltünk a kacagástól jobbra-balra. Az iskolai rend teljesen felbomlott, hahotáztunk, visongattunk, a könyveket csapdostuk, a tanító úr is kacagott, a tanfelügyelő úr is kacagott. Csak a kis Fillentő volt komoly, s úgy nézett előre, mintha tiszta színgazságot mondott volna, mikor pedig látta, milyen sikert ért el, szelíden elkezdett mosolyogni.

De hát, ha mégolyan mulatságos volt is a vizitáció így, a tanfelügyelő úr belátta, hogy Fillentővel szemben nem tudja megőrizni a komolyságát.

Ketten nem férnek egy csárdában, hát szépen kiharancsolta a gyereket az iskolából. Meghagyta neki, hogy iskola után maradjon benn, mert beszélőnivalója lesz vele.

Aztán elkövetkezett a vizitáció komoly része, de erről nem beszélek, nem volt mulatságos, sőt rám nézve szomorú emlékű, mert ekkor történt velem meg, hogy a krumpliról semmit sem tudtam felelni.

De akármilyen komoly is volt ez a délelőtt, mégis arra voltunk legjobban kíváncsiak, hogy vajon mit akar a tanfelügyelő úr Fillentővel iskola után. Szerencsére tanítóné asszony ott fogta Fillentőt vizet merni a kútból, mert most, hogy az egész iskola le volt foglalva, nem volt segítsége, hát így Fillentő uram csakugyan bevárta az iskola végét, s szépen berendeltetett a tanfelügyelő úrhoz. Mi nem bírtunk szétoszlani, a kapu előtt csoportosan vártuk, mi lesz, hogy jön ki Fillentő, biztosra vettük, hogy őt fogják elrakni a mai feleletért. Egyszer jön ki. Komoly volt és csendes, mikor a tornácról lejött.

- No - mondogattuk -, jól kikapott - és nevtünk rajta.

De amikor körülfogtuk, s száz kérdéssel támadtuk meg, visszakapta a régi hamis szemű Fillentő arcát, és hozzá fogott mesélni:

- Tudjátok, azért hívott be a tanfelügyelő úr, mert meg akart prezentálni, amiért olyan jól megnevettem.

- Ne fillents! - kiabáltuk.

- De bizony, azt mondta, hogy máskor is ilyen jó legyek, adott egy narancsot, a tanítóné asszony egy pohár kávé meg kalácsot, azért voltam olyan soká, mert ezt mind meg kellett enni.

A hallgatóság egy része kacagott, más része hitt neki.

- Bizony, akár hiszitek, akár nem, adott egy hatost is emlékül.

- Hol van, hol van? Mutasd meg!

A kis Fillentő elkezdett a zsebében kotorászni, egyszer csak felderült az arca:

- Nagyszerű, hisz azt már elkötöttem a bótba! Kovács Zsuzsi is evett abból a cukorból, amit vettem.

Ezzel aztán be volt fejezve az ügy. Kovács Zsuzsi éppen betegen feküdt odahaza, nem is volt iskolában.

Így beszélt Fillentő koma mindig, még véletlenül sem mondott igazat soha.

De rossz szándékból nem hazudott, csak tréfából. Örökös tréfa volt az egész élete, ezért szerette mindenki. És azért is, mert az is tréfa volt neki, hogy magára vegye akárkinek a hibáját.

Én is hálával és nagy szeretettel emlékszem rá egy jótettéért. Nálunk volt egy téli délután. Bent játszottunk a kisszobában. Ott volt a pohárszék is, és hogy, hogy nem, egyszer leütöttem szeleskedésből a nagyanyám legkedvesebb kávécsészéjét. Úgy szerette azt, hogy sose ivott másból, sőt azt mondta nekünk, gyerekeknek, hogy beteg lenne, ha eltörnék.

És az bizony eltört, négy-öt darabban hevert a földön. Elsápadtam a nagy ijedségtől, és síri csend lett a szobában. Odaát nagyanyám meghallotta a csörömpölést s a hirtelen csendet, és bejött vészjósló arccal.

- Mi az?

Meglátta szegény a cserepeket s az én fakó arcomat, és mindent kitalált.

- Mit tettél? - mondta hangosan.

Ekkor előállt a kis Fillentő.

- Én tettem - mondta csendesen -, meg akartam mutatni, hogy meg tudom az orromon tartani, mint a szerencsi cirkuszban a komédiás.

Felemelte tömpe kis orrát, s két karjával jelezte, hogy akart egyensúlyozni.

Olyan komikus volt, olyan mulatságos, hogy haragos nagyanyám elkezdett mosolyogni, és barackot nyomott a fejére.

De azért láttam, hogy mindent tud, s uzsonnakor Fillentő kapott kávé, nem én. Mikor pedig ócska, nagy embertől örökölt ködmönében elment, mint egy kis manó, azt mondta nekem nagyanyám:

- Jobb fiú ez a kis Fillentő nálad!

S olyan mélységes szemrehányás volt a hangjában, hogy egész éjjel sírtam utána. De a kis Fillentőt még jobban szerettem. Az egész falu szerette. Kézről kézre adták, meséltették: kukoricahántáskor, fonóban, dörzsölőben ő volt az első személy. Kifogyhatatlan volt a mulatságos ötlete, kivált mikor beletanult a nagy emberek dolgába, s összevissza füllentett legényekről, lányokról mindenféle badarságot. Jutalmul úgy etették, mint a madarat, ami csak szemének-szájának ízlett. Igyekezett is kedvében járni mindenki, mert ártatlan tréfákkal ugyan, de alaposan ki tudott nevetetni valakit.

Volt a faluban egy szörnyen fősvény asszony: Balogné, ettől ritkán kapott valamit, legfeljebb sült krumplit, azt is akkor, ha már senkinek se kellett. Egy ilyen ebéd után beállított a fonóba Fillentő pajtás. Beszélget, beszélget, s csak nyalogatja a száját, mint a kiskutya, ha jóízűen evett. Addig-addig, míg valaki észrevette.

- Eh, be jó ebéden voltál ma!

Fillentő koma:

- Bizony jón.

- Ugyan kinél?

- Balognénál. Három tál ételt ettem, azért nyalogatom a számat.

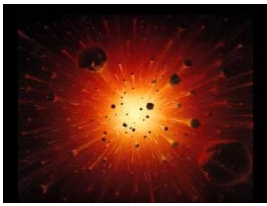
- No, beszélj már, mi volt.
- Első tál: leves, jó tiszta, friss kútvízből. Második tál: tegnap sült krumpli. Harmadik: pecsenye, harmadnapos sült tök.
Még ma is emlegetik nálunk, ha nincs jó ebéd, hogy:
- Ez után is nyalogatná Fillentő a száját.
Szegény kis Fillentő, nem tudtuk meg, hogy milyen ember lett volna belőle. Jött egy irtózatoss hideg tél, s a senki gyermekének átjárta ringy-rongy ruháját. Beteg lett, gyulladást kapott, s kilenc napra már az angyalok között keltett nevetést bizonyosan, mikor betoppant füllentésre kész pisze orrocskájával. Utolsó szava is méltó volt egész életéhez. Nagy lázban, lefogyva, meredező szemmel feküdt, én éppen ott voltam hozzá látogatóban; a bíróné állott mellette, és ápolta a kis beteget.
- Mit érzel, fiacskám? - kérdezte tőle.
Rávetette még egyszer hamiskásan a szemét:
- Édesanyám itt volt az elébb, hozott bíró néninek aranyguzsalyt, aranyorsót, aranyzsösz... ott van a másik szobában, nézze meg... A bíró néninek könny csordult le az arcán, s kiment a másik szobába, megnézni az aranyguzsalyt, aranyorsót, aranyzsösz. Mire bejött, a kis Fillentő nem füllentett többet. Szegény kis pajtásom, mennyit emlegetjük. Mintha csak élne, s olyan maradt volna, mint akkor volt.
Hányszor mondtuk, ha valamelyik öcsém elbódorgott az igazság útjáról:
- Ne fillents már!
És ha senkinek sincs mit beszélni a fonóban, hányszor mondják:
- Volna csak itt a kis Fillentő!

Rákos Sándor: Pár fényes órát

fecskeszárnyvillanásnyi ideig még
fény maradj a szememben
nap hőszugárzó korongoddal
még egy kicsit melengess engem

nem is nem is egy csorbítatlan őszt
hiszen az hosszú évszak
kegyetekből árnyéktalanul
pár fényes órát szeretnék csak

költözőmadárként lebegve
fürödnék a végső sugárban
s érezném amíg zuhanok
vállam fölött kinyílni szárnyam

Ősrobbanás /Heidl György blogja/

Ezzel az ősrobbanással több gond van, amint arra az éppen kilencedik életévébe lépett fiam jótékonyan felhívta a figyelmet.

„Az ősrobbanással az a baj, mondja a fiam, hogy csak az tud felrobbanni, ami már van. Na de hogyan van valami, mielőtt lenne?

A másik gond, Apa, az a robbanás. Ami felrobban, szétesik. A világ nem szétesett, hanem összeállt.”

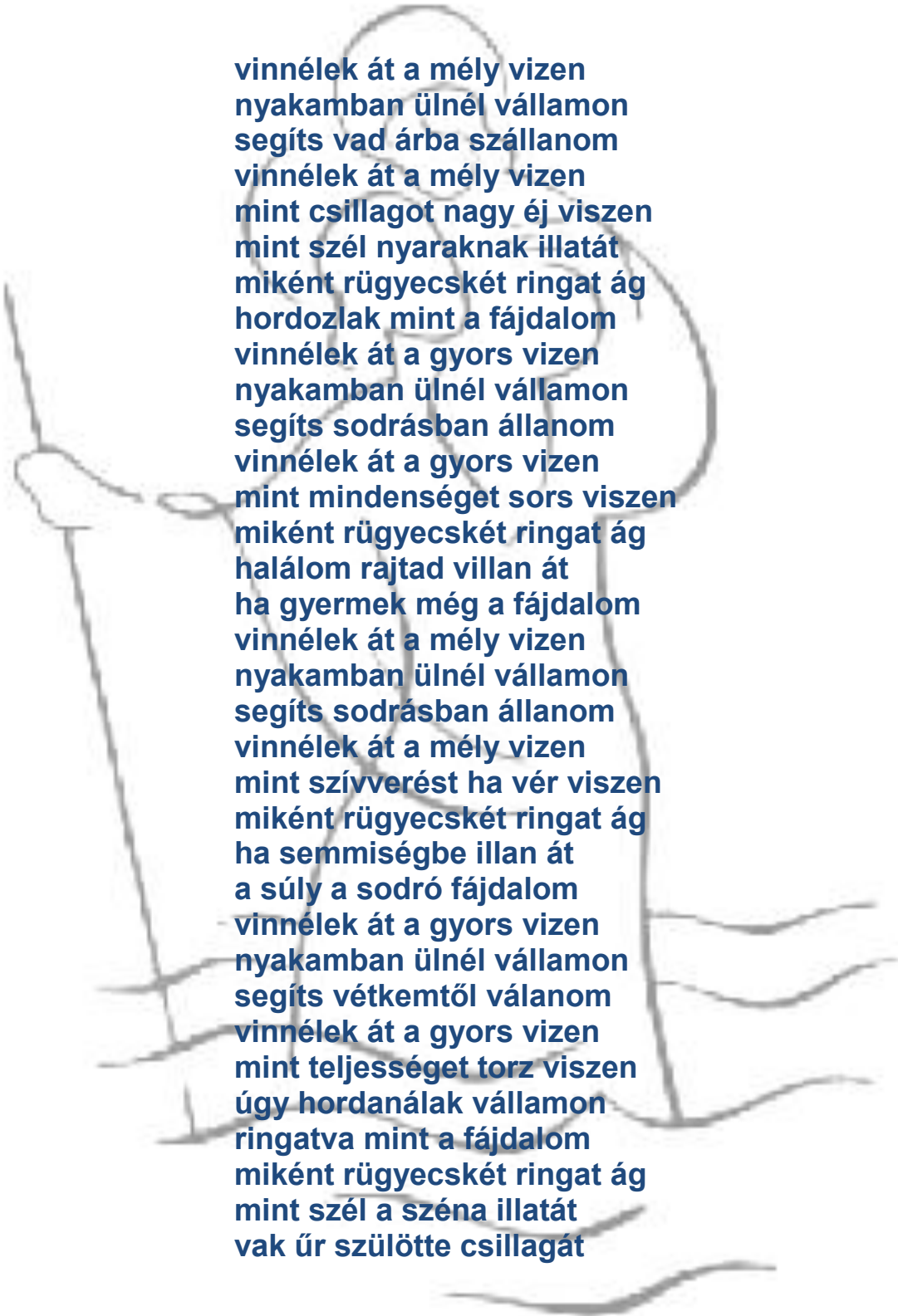
Lehengerlő érvelés.” Tudod, folytatja, a keresztények a teremtésben hisznek, a kereszténytelenek pedig az ősrobbanásban.”

Megadom magam. A teremtés tényleg jobb szó, mint az ősrobbanás. Nekem is jobban tetszik. Kifejezőbb és megfelel a tapasztalatomnak. A teremtés létrehozás, elrendezés, összeállítás, alkotás. Görögül a *kozmosz* rendet jelent - okoskodom. Ami *koszmiosz*, rendezett és szép, és *koszmétikosz* (kozmetikus) az, ami a szépítkezéssel kapcsolatos. Ez már ismerős, ugye?

A világ rendezett és szép, lenyűgöző, megvannak a benső törvényszerűségei, kutatható, vizsgálható, szemlélhető, csodálható. A világ műalkotás, ahogyan a Teremtés, Létrehozás (*Geneszisz*) könyvében olvassuk. Isten látta, hogy jó, az egész pedig nagyon jó. A görög itt *kalosz-t* mond, ami bizony szépet jelent. Isten látta, hogy szép.

...Ahogyan Nagy Szent Baszileiosz püspök írta: „*És látta Isten, hogy szép* (Ter 1,25). Nem arról van szó, hogy Isten szemeinek gyönyörűséget okoznak az általa létrehozott dolgok, és nem is arról, hogy szépségük olyasféle tetszést kelt benne, mint mibennünk, hanem arról a szépségről, mely a művészet szabálya szerint tökéletessé lett, és célját a hasznosság szempontjából elérte. Tehát Ő, aki világosan megszabta mindannak célját, ami létrejött, tekintettel arra, hogy az egyes részek, mint műalkotásának elvei, betöltik céljukat, jóváhagyta azt. Hiszen sem az önmagában vett kéz, sem egy különálló szem, és a szobortól elválasztott egyetlen tag sem kelti fel a szépség benyomását, de amint minden tag visszakerül a maga helyére, akkor az arányosságból kiemelkedő szépség, egy laikus számára is felismerhető lesz. Mint alkotóművész az összeállítás előtt is ismerte valamennyi rész szépségét, s egyenként megdicsérte azokat, minthogy végcéljukra figyelt. Istent tehát úgy mutatja be e helyütt az Írás, mint egy művészt, aki minden egyes művének megdicséri a szépségét, azután pedig dicséretét az egész világmindenségre kiterjeszti. ... Adja meg Isten, aki nagyszerű dolgokat alkotott, az ő igazságának megértését, hogy a láthatókból felelőleg a láthatatlanra, és a teremtmények nagysága és szépsége alapján megfelelő fogalmat alkossatok magatoknak a Teremtőről.” (3. homília a hatnapos teremtésről, részlet)

Kovács András Ferenc: És Christophorus énekelt

**vinnélek át a mély vizen
nyakamban ülnél vállamon
segíts vad árba szállanom
vinnélek át a mély vizen
mint csillagot nagy éj viszen
mint szél nyaraknak illatát
miként rügyecskét ringat ág
hordozlak mint a fájdalom
vinnélek át a gyors vizen
nyakamban ülnél vállamon
segíts sodrásban állanom
vinnélek át a gyors vizen
mint mindenséget sors viszen
miként rügyecskét ringat ág
halálom rajtad villan át
ha gyermek még a fájdalom
vinnélek át a mély vizen
nyakamban ülnél vállamon
segíts sodrásban állanom
vinnélek át a mély vizen
mint szívverést ha vér viszen
miként rügyecskét ringat ág
ha semmiségbe illan át
a súly a sodró fájdalom
vinnélek át a gyors vizen
nyakamban ülnél vállamon
segíts vétkemtől válanom
vinnélek át a gyors vizen
mint teljességet torz viszen
úgy hordanálak vállamon
ringatva mint a fájdalom
miként rügyecskét ringat ág
mint szél a széna illatát
vak úr szülötte csillagát**

Papi hazament...

20 éves korunk óta ismertem, mikor még karcsú, kockás inges fiatalemberként feleségül vette a húgomat. Csendes, életvidám, alkalmazkodó, konfliktusokat kerülő jó ember volt.

S most gyászoljuk Őt, mert béketűrően viselt 2 éves betegségtörténet után itt hagyta népes családját, az Örök Hazába költözött. No, nem önként, hisz tudjuk, oda meghívót kapunk az Élet Urától. És ment, zúgolódás nélkül, pedig szeretett élni. 6 gyereke, 15 unokája és számtalan rokon és barát köréből szakadt ki, örök fájdalmas sebeket hagyva maga után ezzel a távozással.

Az utolsó hét nagyon keserves volt. Végállomásra érkezett, ahogy a kórházi főorvos fogalmazott. Nem volt tovább lehetősége az életben maradáshoz, ezért mehetett haza. A kórházból hazatelefonált éjszaka, hogy nagyon fullad. 1 órája hagyták ott a szerettei. Akkor mindnyájan, akik tehették, visszamentek, én is. Akkor már tudta, hogy búcsúzunk. Keserves volt látni, ahogy a levegőért küzdött, szerencsére nem tartott soká. Úgy álltunk körülötte, mint egy élő tanúság: „Jó ember volt, Urunk, fogadd be Őt a Házadba!”

Másnap az első osztályos Dani azonnal kimondta lelke szorongását, mikor találkoztunk: Papi meghalt az éjjel!

Remélem, nem betegíti meg unokái lelkét ez a hirtelen, végérvényes távozás. Hisz ezt mindenkinek tanulni kell, hogy elengedjük egymást, a találkozás hitével.

Papi, köszönjük, hogy voltál, sokan emlékezünk Rád szeretettel!

TALLÓZÓ

„Jövevény voltam, és befogadtatok” – egyházak a menekültügyben címmel a HVG.hu aug.6-án arról írt, hogy a keresztény egyházak és hozzájuk köthető segélyszervezetek változó intenzitással vesznek részt a menekültügyben, bár a bibliai parancs egyértelmű. A hírportál szerint Beer Miklós váci megyéspüspök Máté evangéliumát (25,34–40) idézte: „Akkor ezt mondja a király a jobb keze felől állóknak: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készített a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem...” Jézus Krisztus instrukciói nem is lehetnének egyértelműbbek követői számára. És nem is lehetnének aktuálisabbak, hisz az év eleje óta 95 ezer ember érkezett hozzánk éhesen, szomjasan, jövevényként, sokszor egy szál ruhában, előfordul, hogy betegen.” A váci püspök rámutatott: a katolikus egyház nagy szervezet, nem tud olyan rugalmasan, gyorsan reagálni alkalomadtán, „de aztán belelendülünk ... Ugyanakkor nehéz erről a kérdésről okosat mondani, mindenki kapkod. Most idő kell, hogy megtaláljuk a módját, hogy hogyan lehet okosan segíteni – az állomásokon kifejtett munka egyelőre tűzoltás. Lehet, hogy az üresen maradt falvainkat kellene felajánlani a menekülteknek?” Beer Miklós hozzátette: kérdés persze a megélhetés, a munka, „hisz még a saját cigányainknak sem tudunk munkát adni.”

Tóth Gy. László Népvándoroltatás címmel aug.8-án a Napi Gazdaságban írt cikkében valószínűnek tartja, hogy a szervezettnek látszó népvándorlási invázió a nagyhatalmi játszmák része, aminek a célja a zavarkeltés, valamint Európa és az itteni nemzetállamok gyengítése. A cikkíró leszögezi: „Európának kötelessége a valódi üldözöttek mellett a térség államaiból érkező keresztény menekültek befogadása, akik már egyetlen iszlám országban sem érezhetik magukat biztonságban.” Tóth Gy. szerint az európaiak egy része nem érti, hogy miért Európában keresnek menedéket, miért nem fogadják be őket a gazdag öböl menti olajállamok.

Pálfalvi Lajos Az inkvizíció dicsérete címmel a Magyar Nemzetben aug.8-án leszögezte: „Inkvizíció volt, csak nem pont úgy és nem pont olyan léptékben, ahogy ma tudjuk. De kinek állt érdekében, hogy mást tudjunk róla, mint a valóság?” A cikkíró rámutat, hogy máig hatásos az inkvizícióval kapcsolatos „katolikusellenes uszítás gyermekeszköze... A politikai korrektség korában, amikor minden Európán kívüli kultúra a sokszínűséget erősíti, csak a régi ismerősök közül lehet ellenséget választani, ezért még nagyobb szükség van az északi liberálisokat riogató katolikus rémre.”

Ferenc pápa forradalma címmel Seres Attila aug.15-én a Népszabadságban felidézte, hogy a közelmúltban dél-amerikai apostoli látogatásán a Szentatya paraguay-i fiatalokkal is találkozott és felszólította őket: „Legyetek

forradalmárok! Csináljatok egy kis rendetlenséget! Olyan rendetlenséget, amely felszabadítja a szívet, együttérzővé tesz bennünket, reményt ad nekünk!” A cikkíró szerint konzervatív katolikus körökben „kiverte a biztosítékot” az ifjúság ilyenfajta „hergelése.” Seres kifejti: az anyagi jellegű kihívások mellett – mint amilyen a fiatalokat tömegesen sújtó munkanélküliség – jól érzékelhető a totális értékek válsága, az élet értelmének elvesztése. Ezzel a válságos helyzettel szemben sokan engednek a kísértésnek, elmenekülnek, földönfutókká lesznek vagy önző módon magukba zárkoznak, az italba és a kábítószerbe menekülnek. Ferenc pápa jól ismeri ezeket a kísértéseket, hiszen hazájában, Argentínában is jelen vannak, mégis arra bátorítja a fiatalokat, ne engedjék, hogy ezek a kísértések legyőzzék őket. „Félelem nélkül kerekedjen felül bennük a tudat, hogy egy igazabb, testvéribb, befogadóbb és békésebb társadalom letéteményesei lehetnek”

Nevelőket vár Bőjte Csaba című beszámolója szerint a Székelyhon.ro. aug. 17-én írta: „Családra, gyerekekre vágysz? Szeretettel várunk, gyere, légy a bajban lévő gyermekek nevelője!” – ezzel kezdődik Bőjte Csaba felhívása. Az erdélyi árva és nehéz sorsú gyerekeket felkaroló ferences rendi szerzetes a következő sorokkal várja a leendő nevelőszülőket: „Elkezdjük a készülést a 2015-16-os tanévre! Az első dolog, ami feltűnt, hogy megint több gyerekünk van, mint amennyi nevelőnk! A kollégák közül néhányan férjhez mentek, volt akit a „nyugati álom” sodort el, tény az, hogy egy pár új nevelőre is szükségünk lesz a tanév gördülékeny kezdéséhez! Ezért egy üzenetet fogalmaztunk meg azok felé, akik családra vágynak, akik szívesen összeköltöznének 7-8-9 bajban lévő gyermekekkel! Szerintünk a világ legszebb feladata gyermeket nevelni, ezért is merem biztatni, jelentkezésre hívni azokat a fiatalokat, felnőtteket, akik szeretnének nevelők lenni! Az lenne jó, ha még augusztus során a döntés megszületne, mert akkor még lenne idő a nyár folyamán a vakációs üzemmódban is belekóstolni ebbe a szép, de kitartást, hűséget kérő munkába! Jelentkezni lehet akár személyesen is a házaiknál, de levélben is” – olvasható a felhívásban.

Borda Lajos Buda, 1541 címmel a migránsáradat kapcsán fölidézte a Magyar Nemzetben aug.26-án, hogy 1541-ben a muzulmánok „ártatlan képpel” beszivárogtak a budai Várba és néhány órával később már a müezzin hangja töltötte be a várat. A cikkíró szerint „akik ma Európát megszállni szándékoznak, idővel el is akarják foglalni és felszámolni mindazt, amit az évezredes keresztény kultúra létrehozott, majd annak romjain felépíteni a saját világukat. Az előőrsök már itt vannak, a nyugati részben. A jogalkotók, a keresztény Európa sírásói már előkészítették a talajt, hogy ezek a törekvések sikeresek legyenek. Többek között a hagyományos értékek viszonylagossá tételével és a személyiségi jogok beteges értelmezésével.” A szerző emlékeztet rá, hogy a multikulturális Európában egyre jobban háttérbe szorulnak a keresztény értékek és a jelképek is, miközben sorra épülnek a mecsetek. Nem vitatja, hogy a kérdés összetett, hogy a mostani

emberáradatban „vannak szép számmal valóban segítségre szoruló és keresztények is, de ez az emberáradat szervezettnek tűnik, és idejében fel kellene ismerni hosszú távú következményeit.” Borda szerint Szlovákia valamit megsejtett, amennyiben csak a keresztény menekülteket kívánja befogadni, támadják is ezért. „A keresztény Európa sírásói, a jogalkotók ugyanis gondoskodtak arról, hogy senki se tehessen mást, csak amit a Nagy Testvér engedélyez.

Baritz Laura Sarolta **Emberközpontú a magyar növekedési pálya?** címmel aug.21.-én a Heti Válaszban rámutatott arra, bár a makroadatokat szerint növekszik a hazai gazdaság, a részletek kisebb-nagyobb árnyékot vetnek az első látásra idilli képre. A domonkos rendi szerzetesnő kifejti: a mult cégek hazánkban adózott pénzmennyisége töredéke a kivitt profitnak és a nekik nyújtott állami támogatásoknak. A belső fogyasztást illetően a magyar társadalmat nagyfokú egyenlőtlenség jellemzi. A lakosság közel 25 százaléka a súlyosan deprivált kategóriába tartozik. Az elmúlt két évben százezer fővel nőtt a nyomorban élők száma. A gazdasági növekedés tehát nem járt együtt a társadalmi különbségek csökkenésével, a 3,5 százalékos növekedés nyertesei a gazdagok. A szociális támogatások rendszerének 2015-ös változása sem a legszegényebbeknek kedvez. A fogyasztás szerkezete fejletlen életszínvonalra utal: 60 százalékát teszik ki az alapvető megélhetési kiadások, s például oktatásra csak a jövedelem töredéke jut. A GDP egészségügyre költött részaránya öt százalékról 4,6 százalékra csökkent. Az oktatás terén sem jobb a helyzet, 2003-ban a bruttó hazai termék 5,69 százalékát, 2012-ben viszont ennek 4,08 százalékát költötte az állam a szektorra.

Egy keresztény közösség... címmel a Magyar Hírlap aug.27.-én hírt adott arról, hogy a CitizenGo nemzetközi online keresztény közösség – és annak magyar tagozata – közvélemény-kutatást kezdeményezett a menekültkérdésről, amelyben arra kéri a közösség tagjait, mondjanak véleményt három megoldási javaslatról. Az első álláspont szerint „mindenki fogadjon be egy menekültet az otthonába, így segíthetjük a beilleszkedést leginkább, és kerülhetjük el a kulturális konfliktusokat. Embertársainknak segítenünk kell, bármi legyen is az oka az otthonuk elhagyásának.” A második vélemény, hogy „a háborúk sújtotta területekről érkező menekülteket a biztonság helyreállításáig be kell fogadnunk. A gazdasági bevándorlókat ne engedjük be Magyarországra.” A harmadik válasz, hogy „Magyarország ne engedjen be menekülteket, mivel körülöttünk minden ország biztonságos: nincsenek életveszélyben az emberek. A menekülteket befogadó országokra eső anyagi terhekből hazánk gazdasági mutatóival arányosan vegye ki a részét mint az EU egyik tagállama. A volt gyarmatosító országok pedig kiemelt felelősséggel és arányosan járuljanak hozzá a probléma megoldásához.”

Invázió

Gondolkodtam, elmeséljem-e Neked, Olvasó, a nyárutó váratlan, nagyon nehéz eseménysorozatát. De mivel vannak tanulságai, elmondom, így interneten úgysem kell félned, hogy fertőz. De a jó fertőzhet is ! – hát ezért mondom el.

A nyár végi kánikula kellős közepén történt egy lakótelep egyik 10 emeletes házában. /A helyszín és a történet egyszeri és valós, de manapság ez bárhol megtörténhetne./

Egy délután a liftajtóra hirdetés került: este 6 órakor rögtönzött lakógyűlés lesz, mivel ágyipoloska fertőzöttséget jelentettek a házban.

A továbbiakban én-ben írok, mivel szenvedő alanya voltam az eseményeknek. A lakógyűlésen kiderült, hogy pár nap múlva kötelező, teljes körű irtás kezdődik vegyszerrel, saját érdekében mindenki engedje be az irtást végzőket. Megtudtuk, a ház azon negyedében, a földszinten van érintettség, ahol én is lakom, de én a harmadik emeleten. Szenvedtem a lakógyűlésen, utána még jobban. Mivel iszonyodom minden bogártól, a pókok eltávolítását is, ha lehet, másra bízom, ez a bejelentés máris rémülettel, borzongással töltött el. Annál is inkább, mert kiderült, hogy a másodikon is ott vannak már a hívatlan vendégek. Azt gondoltam akkor, én most elkezdek sikítani, és addig futok innen, ameddig csak bírok. Utána a hősi halál. De persze, csendben maradtam, és rémeket álmodtam éjjel.

Hajnalban aztán a már 2 napja több csípéssel rendelkező férjem szobájában (azt hittük, szúnyog a ludas) halált megvető bátorsággal nekiálltunk keresni. Az ágyban elrejtőzve bizony jó néhány bogarat találtunk. Az interneten előző este kiművelődtem az irtás módjairól. Tetszett a hővel való irtás, ezt máris el lehetett kezdeni. Csak egy hajszárító kellett hozzá, mellyel a legmagasabb hőfokon közvetlenül a varrások, összeillesztések mentén haladtunk. (saját találmány!),

Nem részletezem, a szétszedett ágy romjai 1-2 órás kemény küzdelem után bogármentesnek minősültek. A falakon a képek alatt, konnektorok, kapcsolók alatt, stb. szintén ügyesen megbújó egyedeket találtunk és irtottunk ki. Olyan düh hevített, hogy bírtam lelki erővel, no, meg testivel is az iszonyú hőségben. Ahogy az már lenni szokott ilyen helyzetekben, lépésről lépésre vezetett az élet a tennivalókban. Kerestük a lakás többi részében is a bogarakat, de sehol semmi más nyomra nem bukkantunk – azóta sem. De az ágyat elvitettük a lomtalanítókkal.

A mosógépünk heteken át szünet nélkül működött, a vízóránk úgyszintén. Amit csak lehetett, itthon kimostam, (a nem érintett nagy szőnyegeket kimosattam,) függönyök, ágyneműk, képek, díspárnák és egyéb díszek, minden zsákokba került, légmentesen lezárva. Miután a sok száz könyvet kirámoltuk, porszívóztuk, befújtuk irtószerrel; akkor adódott a további lépés: kifesttettük az érintett szobát.

Az irtás élményei is maradandóak lettek. Hamarabb jöttek a munkások, mint vártuk, 2-3 perc alatt kellett összekapkodni, amit 3 órás kötelező távollétünkre vinni akartunk a kánikulában, (ital, étel). Menekültek voltunk, egy templom hűvös hajójában vészeltük át ezeket az órákat, hova is mehettünk volna? Segített a benti nyugalom lelkünk békéjének visszaállításában.

Szomorú volt azt látni, hogy a ház másik felén lakók, akik akkor nem voltak érintettek, elzárkóztak az irtástól, holott így lehetett volna rövidebbre zárni a további fertőzéseket. Azóta persze lettek újabb góccok és újabb vegyszeres kezelés is. Kár, hogy veszekedések, békétlenségek keletkeztek a lakók között. A félelem agressziót szül!

Azóta új ágyakat vettünk, megvolt a festés, és minden tisztán várja, használatba kerül-e még!

És mosolyogva mondom: mennyi felesleges fáradságot takaríthatok meg így, szőnyegek, függönyök nélkül! Pillanatok alatt felmosok, akár naponta többször (élvezettel, mert a vegyszert 1 hétig nem volt szabad felmosni!). Minden áttekinthető, jól látható. És jól érvényesül a gyönyörű, lakkozott parketta. Lehet, hogy vissza sem teszem a szőnyegeket a második irtás után sem /1 hónappal az első után/.

Örömmel jelentem, rajtunk kívül élőlény azóta a lakásban nincs! (Az ablakok környékét, bejáratot, falakat, folyosót többször befújom Protecttel, igyekszem közben magamat védeni a vegyszertől.)

Olvasó, azt ígértem, hogy jó tanulságát is elmesélem az esetnek, nem csak szükség esetére a technikai részeket.

Nos, ismert a mondás: soha ne mondd, hogy soha! Pedig azt soha nem gondoltam volna, hogy az én pszichémmel ilyen eseményeket át lehet vészelní. Méghozzá békével! (1-2 csattanást leszámítva!) Nem lett nyaralás - egy napos balatoni strand csupán! De itthon szaunáztunk a 32 fokos kánikulában! **Mégis** békénk volt

Sokszor együttérzéssel gondoltam a táborkba zsúfolt menekültekre – nem rangsorolva, ki miért van ott - és kitartást kívántam nekik nehéz helyzetükhöz. S végül a magam számára a tanulság: bármi történik még az ingatag politikai helyzetben, igaz az ígéret: Ő, aki mindig velünk van, segít, lelki békét ad az adott helyzetben. S végül is ennél nagyobb ajándék nincs!

Kívánom, Olvasó, ne érjen soha hasonló meglepetés! De amióta ilyen nagy közösségekben élünk, nem zárkozhatunk el egymás tragédiáitól!

Most nyugtasd meg háborgó idegeidet egy szép zenével, vagy egy szelet csokoládéval, vagy egy pszichédnek jól eső alapos takarítással!

Rab Zsuzsa: Dúdoló

Felhővé foszlott az erdő,
söprik nyers szelek.
Heggyé tornyosult a felhő.
Hol keresselek?

Korhadttönkön üldögélek,
nyirkos fák alatt.
Nem tudom már, merre térjek,
honnán várjalak.

Virrasztom a fák tövében
szunnyadó telet.
Éneklek a vaksötétben,
lámpásul neked.

Kassák Lajos: Szeptemberi sugarak

Duruzsolj őszi táj, beszélj hozzám szelíden
mintha az anyák és szeretők nyelvén szólnál
pirosra érett almákról, zörgő diókról
a betakarított gyöngyszemű gabonáról
és jaj, a madarokról se feledkezzél meg
akik már fáznak szegények s csak emlékeik
hintáján libegnek ide-oda a szélben.

Ó, micsoda szelek s micsoda illatokat
hurcolnak magukkal a zord városok felé,
hol a munka embere kitarja eléjük
kormos zubbonyát és két mezítelen karját
magasba emeli, áldva e szép hónapot
miközben az új gabonából sült kenyérre
és a kipréselt szőlő szűz levére gondol.

Zelk Zoltán: Avarszín

Avarszín gyapjúkabátban
elszállt az ablak alatt,
futottam rögtön utána,
kergettem, mint a nyarat.
Futottam, jaj, de hiába,
elnyelte a fergeteg,
ősz lett, mély-ősz egy csapásra -
zuhogtak falevelek.
Kertjeink halotti tánca,

zúduló sárga szelek,
avarszín gyapjúkabátja
hol száll most, merre lebeg?

Megáll az ember zihálva,
s ríni kezd, mint a gyerek
s kérdezi csak úgy magába:
istenem, kit kergetek?

Szelet és falevelet.

Egy kedves Olvasónk kérésére:

TUDNI KELL SZÉPEN ÖREGEDNI!

Soha ne add fel!

- Ha nem megy valami így, hát majd megy úgy. Ha nem megy ma, hát majd megy holnap.
- Ha már nem tudsz magasra ugrani, nem baj. Mondd azt: hopp, és lépj fel a járdára.
- Az ember apránként hal meg. Amivel felhagysz, azzal egy darabot odavettedél magadból az enyészetnek.

Soha ne felejts el nevetni!

- A nevetés a legjobb megelőzés minden betegség ellen - kivéve a köhögést. Ne felejts el nevetni: önmagadon.
- Az ember néha ügyetlen, és hülyeségeket csinál. Kész egyszemélyes kabaré. Ingyen derülhetsz magadon.

Soha ne fényezd magad!

- Főként a rokonaid, a szomszédaid és az ismerőseid előtt.
- Bennük már úgyis él egy kép rólad, és ezt megváltoztatni nincs időd. Meg aztán minek?

Soha semmihez nem vagy öreg!

Ne szégyelld, ha szerelmes lettél valakibe, ha most ismerkedsz a számítógéppel, ha megveszel egy szokatlan fazonú ruhát. Azért persze viselkedj a korodnak megfelelően, mert ha nagyon viháncolsz, a társadalom kivet magából. A társadalom ugyanis öregebb és házsártosabb, mint te vagy.

Soha ne csak a holnapra tervezz!

- Legyenek hosszú távú terveid. Ez nem pénzkérdés. Írd meg az emlékirataidat (vagy mondd hangrögzítőre), és ne törődj vele, ha az első mondataid ügyetlenek, a történeted majd kihozza belőled a teljesítményt.
- Nyaralj ott, ahol élsz. Vagyonokat fizetnek emberek azért, hogy a turista szemével nézzék a városodat. Nézd meg te is, neked ez szinte ingyen van.
- Ha ateista vagy, hallgass meg egy misét, ha keresztény vagy, menj el egy zsinagógába, ha pedig zsidó vagy, hát nézz körül a Bazilikában.

Soha ne gondold, hogy az élet igazságtalan!

- Ne hidd, hogy neked több járt volna, ám ha mégis, akkor ma már nem mindegy? Ezt dobta ki a gép. Vond meg a vállad és szedd össze a szép perceket, a lélekemelő pillanatoakat, és emlékezz azokra, akiket szerettél.
- Szeresd az életet, mert csak így távozhatasz nyugodt méltósággal egyszer, a remélhetőleg távoli jövőben.

VICCOLDAL

Az idős özvegyasszony és az özvegyember már öt éve rendszeresen találkoznak, amikor a bácsi végre elhatározza, hogy megkéri a néni kezét. A néni azonnal igent mond. Mindketten hazamennek, másnap a bácsi arra ébred, hogy nem emlékszik, igent mondott-e neki a választottja. Hosszú töprengés után felhívja az idős hölgyet, és zavartan rákérdez:

- Tegnap megkértem a kezedet, de nem emlékszem, hogy mit válaszoltál.
- Jaj de jó, hogy hívtál, mert nem emlékszem, kinek mondtam igent.

A gyerekszerelem óta együtt maradt pár ötvenedik házassági évfordulóját ünnepli. Elballagnak hajdani iskolájukba, és megtalálják azt a padot, amibe a férj azt véste bele: "Szeretlek, Sally". Útban hazafelé egy zsák pénz pottyan a lábuk elé egy arra elhaladó páncélautóból. Sally felveszi, hazaviszi, és otthon kiderül, hogy 50 ezer dollár van benne. Stan, a férj azt mondja:

- Vissza kell adnunk. De Sally ellenkezik: - Nincs kinek, talált pénz.

Még aznap rendőrök járnak házról házra, és őket is megkérdezik, tudnak-e valamit az eltűnt pénzről. Sally azt mondja: - Nem.

Stan pedig azt: - A feleségem hazudik. A padláson rejtette el.

Erre Sally: - A férjem már kezd szenilis lenni.

Az egyik rendőr ekkor megkéri Stant: - Legyen szíves az elejétől kezdve elmondani mi történt.

Stan elkezdi: - Sally meg én épp hazafelé jöttünk az iskolából...

A rendőr ránéz a társára. - Gyere, nincs itt semmi keresnivalónk

A féltékeny feleség naponta átkutatja nőcsábász férje öltönyeit, kabátját.

Ha női hajszalet fedez fel rajtuk, jön a veszekedés. Egyik nap azonban hiába kutat, egyetlen hajszalet sem talál. Mérgesen kikel magából:

- Lajos, már a kopasz nőket sem hagyod békén? !

Hallottad, hogy Béla kórházban van?

- Ne mondd, hiszen tegnap láttam egy szőke bombázóval !

- A felesége is !

A jövődöbeli jogász vizsgázik.

- Mi a bigámia büntetése? - kérdi tőle a bíró.
- Két anyós.

Az öreg székely átbballag a szomszédhoz, mert már megelégette, hogy évek óta, nap, mint nap megállás nélkül sír annak gyermeke. Mondja neki:

- Édes bátyám, ha nem haragszol ugyi, nem tudnád elhallgattatni a fiadat?

Örökké bömböl!

Az mérgesen válaszol: - Hí a rosseb! Hát maga szerint én nem azt akarnám!?

Naponta ötször-hatszor is megverem, oszt mégis böng...!

Az anyuka kérdezi a fiát.

- Jössz a játszótérre?
- Nem, segíték apunak a leckémben.

A tanító panaszkodik a szülőknek a kis Elemérre:

- A maguké a legrosszabb gyerek az osztályban. Nem lehet vele bírni! És ami mindennek a teteje: még egyszer sem hiányzott!

A tanár előveszi a feladatlapokat és végigtekint a rémült diákarcokon.

- Fiaim! Nagy nap ez a mai! Ma történelmet írunk!

A híres tudós tanítványa sugárzó örömmel szalad a tudóshoz:

- Heuréka! Megtaláltam a tökéletes oldószert. Az összes ismert anyagot oldja!

- Hmm. Ez felvet egy érdekes problémát!
- És mit?
- Miben akarja tartani?

Az orvos fia is orvos akar lenni. Tanácsot kér az apjától, milyen szakot válasszon.

- Menj bőrgyógyásznak! Először is, a bőrgyógyászt sosem hívják beteghez éjszaka. Másodszor: bőrbetegségben nem hal meg senki. Harmadszor: ki sem gyógyul belőle.

Nem szégyen a kopaszság.

A szép arcnak kell a hely.

Két barát az erdőben sétál:

- Látod azt a hatalmas fát ott? - kérdezi az első.
- Igen.
- Képzeld, tavaly két perc alatt felmáztam a tetejére.
- Na ne mondd, mert úgysem hiszem. Volt tanúd rá?
- Hogyne. Egy medve.

